

jest oprávněna. Dovolatelům náleželo dokázati, že takové obavy tu není, což se jim však nepodařilo. (Viz Skála: Nekalá soutěž str. 43 a Dr. A. Rosenthal, Wettbewerbsgesetz str. 58). Další nesprávné právní posouzení věci vidí spolužalovaný František K. v tom, že i on byl uznán povinným zdržeti se jednání, jehož se dopustil spolužalovaný, a že mu mohlo býti jen uloženo, by se postaral, by spolužalovaný od svého jednání upustil. Tuto výtku uplatňoval dovolatel již v odvolání z rozsudku soudu první stolice, odvolací soud ji již vyvrátil a dovolatel se poukazuje na příslušné odůvodnění napadeného rozsudku. Ve smyslu § 17 zákona o nekalé soutěži přičítá se jednání zaměstnancovo podnikateli jako jeho vlastní jednání. Stačí tedy také, že nebezpečí opětného výkonu stíhaného jednání bylo u spolužalovaného Eduarda S-a. Předmětem žalobního nároku jest proto podle citovaného místa zákona právo žádati na podnikateli, aby se sám zdržel příslušného jednání (srovnej Dr. A. Rosenthal, str. 311). Ani Skála: Nekalá soutěž, str. 209, jehož se dovolatel dovolává, nezastává názor, že žalobní žádost proti majiteli podniku může zníti jen v tom směru, aby se postaral o to, aby zaměstnanec upustil od svého jednání.

Čís. 11144.

Pokud jde o šikánu (§ 1295, druhý odstavec, obč. zák.), umístil-li vlastník na pozemku prkennou stěnu před okny sousedovy kanceláře, zameziv tím přístup světla a vzduchu do ní.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, Rv I 3/31.)

Žalobci domáhali se na žalované, by byla uznána povinnou odstraniti prkennou stěnu před novostavbou žalobců. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l á c í s o u d z těchto důvodů: § 1295 obč. zák. v poslední větě zdůrazňuje, že i při výkonu práva může býti způsobena škoda a že, bylo-li toto poškození patrně účelem výkonu práva, jest za ni ten, kdo ji způsobil, zodpovědný. Tyto předpoklady v souzeném případě jsou splněny. Žalovaná nemůže vlastníku sousedního pozemku brániti, by ho hospodářsky účelně nevyužil a neprovedl účelnou stavbu. Pozemek žalované pokud se týče světla nebránil tomu, by žalující strana nezřídila okna své kanceláře směrem k tomuto pozemku, tím méně mohla tím zasáhnouti do sféry příslušející žalované. Prvým soudem jest zjištěno, že jen místo, kde byla provedena stavba kanceláře a skladiště, bylo pro žalobce vhodné a z hospodářského stanoviska vhodně volené. Tabule, o niž jde, v době povolení stavby na pozemku žalované nebyla, žalovaná při stavební komisi nenamítala, že si na pozemku zřídí reklamní tabuli, neboť pak by se ovšem žalující strana po případě musila sama o světlo starati. Na straně žalující nelze tedy shledávati závadu v tom, že prováděla stavbu, jistě účelnou již vzhledem k vysokým nákladům stavby, vůbec a nelze proto podkládati jí úmysl žalovanou poškoditi. Tento úmysl tedy bylo zjistiti jen na straně žalo-

vané. I tato může sice své vlastnické právo vykonávat, avšak ustanovením § 1295 obč. zák. stanovena jest pro vlastníka mez, přes níž se tento výkon nemůže díti, že výkon práva nesmí míti za účel poškození jiného. Prvým soudcem bylo zjištěno, že žalovaná má obchod ve svém domě v malém krámku celkem 13 m² plochy, že však tabule, již používá jako reklamy, měří 21 m², stojí na místě zastrčeném, jen z několika málo míst viditelném, že není umístěna na místě vhodném a neorientuje cizí kupující a odvádí je spíše, než by je vedla do obchodu žalované. Podle posudku znalce sleduje její postavení jiný účel než reklamní a první soudce správně dospěl k úsudku, že nerozhodovala tu potřeba obchodu, nýbrž účelem bylo znemožniti žalobcům používání přistavené kanceláře odejmutím denního světla, a dovozuje toto své přesvědčení tím, že se žalovaná při stavební komisi bránila proti zřízení oken v přístavbě a projevila ochotu upustiti od této námitky, kdyby se žalobci zavázali okna zase zazdít, kdykoliv by si to přála. Tato podmínka zajisté pro žalující stranu nebyla přijatelná jako nemožná (§ 878 obč. zák.) a přičila se i dobrým mravům (§ 879 obč. zák.). Žalovaná teprve, když stavební povolení žalobcům přes její stížnost bylo uděleno, oznámila městskému úřadu, že si postaví na svém pozemku návěstní tabuli. Z těchto zjištěných okolností jasně vyplývá, že žalovaná nesledovala účel reklamní pro svůj obchod, nýbrž účel ten, by stavebníkům odňala potřebné světlo. Odvolatelka uváděla jako další důvod postavení tabule, že by jinak žalobci mohli nabýti držby služebnosti okna, světla nebo vyhlídky. Strana žalující však prohlásila, že se žalovaná nemusí báti vydržení se strany žalující a že jest tato ochotna dáti všemožné záruky. Prohlášení takové ovšem nestačí samo o sobě, avšak následkem tohoto prohlášení nemohli by a nemohou žalobci držby uvedeného práva služebnosti ani nabýti, neboť se jím vzdávají předem vůle držitelské a k nabytí držby bylo by třeba upotřebení práva toho ve vlastním jméně, tudíž pozitivního činu (§ 312 obč. zák.), což by však nemohlo obstáti vzhledem k shora uvedenému. Odvolatelka neprokázala ani tvrzení, že postavením oken jest její pozemek znehodnocen a do jaké míry. Není ani důvodu ke tvrzení, že by zřízením oken byla porušena intimita jejího dvorku, an byl proti stavení žalující strany otevřen a očím přístupný. Neprávem proto tvrdí odvolatelka, že žalobci na základě svého stavebního povolení použili svého práva na její úkor a zasáhli do jejích práv a že se brání jen v udržení svého neobmezeného práva. Obranu však, kterou k tomu zvolila tím, že zřídila prkennou stěnu před okny novostavby žalobců, nelze nazvati za shora zjištěného stavu věci jinak než výkonem práva v úmyslu žalobce poškoditi tím, že tabule má odvrátiti světlo oknům jejich novostavby. Pokud v cestě administrativní svědčilo rozhodnutí okresního úřadu ve prospěch její žádosti o povolení reklamní tabule, jde o stanovisko policejně právní, nemůže však takové rozhodnutí míti vliv na poměr zakládající se v právu soukromém, jako jest zřízení tabule před okny stavebníka. Otázku tuto řešiti jest výhradně pořadem práva a může rozhodnutí takové míti i ten následek, že povolení reklamní tabule úřadem správním nebude moci býti ani ve skutek uvedeno. Odvolatelka po-

ukazuje k tomu, že prohlášení, které jí žalobci nabízejí, že z důvodu zřízení oken nemohou jí nikdy brániti v jakékoliv účelné stavbě, dovoluje jí jen účelnou stavbu, kdežto dosud užívala pozemku libovolně a že by v budoucnosti mohl povstati spor, zda staví na tomto pozemku účelně. V tom směru jest poukázati k tomu, že ve sporu nejde o prohlášení, které za stavu věci vůbec odpadá, nýbrž o otázku, zda zřízením tabule po povolené a již provedené stavbě žalující strany tak, jak tabule byla umístěna, jde o výkon práva prováděný patrně jen za tím účelem, by byla škoda způsobena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce byla věc posouzena správně. Třetí dílčí novelou byl k § 1295 obč. zák. přidán odstavec druhý, obsahující zákaz šikán. Historický vývoj této právní instituce jest vyličen v rozhodnutí čis. 8233 sb. n. s. Podle § 1295 druhý odstavec obč. zák. odpovídá za škodu i ten, kdo ji způsobí úmyslně způsobem přičícím se dobrým mravům; stalo-li se to však při výkonu práva, jen, když poškození jiného bylo p a t r n ě účelem výkonu práva. V souzeném případě jde o otázku, zda dovolatelka, umístivši na svém pozemku prkennou stěnu před okny kanceláře sousedovy a zamezivši tím přístup světla a vzduchu do ní, jednala patrně za účelem, žalobce poškoditi. Jak z vysvětlivek k třetí dílčí novele (Věstník min. spravedlnosti 1916, strana 118 a 119) patrně, bylo v původním vládním návrhu a též v usnesení panské sněmovny navrženo znění: »když výkon práva mohl míti jen za účel atd.«, ale vysloveny byly obavy, že by tímto omezujícím doslovem pozbyl nárok na náhradu škody takorůzka praktického významu, ježto by bylo lze zajisté vždy při výkonu práva, i když měl za účel patrně jen škoditi jinému, tvrditi nějaký vedlejší účel, a to, když již žádný jiný, tož ideální uspokojení plynoucí z používání práva nebo zřetel na to, by si oprávněný nic nezadal na svém právu. Proto se dostalo § 1295 druhý odstavec obč. zák. shora citovaného doslovu. Obava, že tím bude řádný výkon práv spoután a vydán na pospas svévolným a zlomyslným odporům třetích osob, není, jak vysvětlivky dále praví, důvodná, ježto šikány vystupující pod rouškou výkonu práva budou přísností zákona postiženy jen, když výkon práv jest v rozporu s příkazy dobrých mravů a již ve svém účelu, ne jen ve svém výsledku, vyjde na škodu jiného, a když stav věci jest patrný, t. j. když nezvratně mluví proti tomu, kdo by takto vykonával své právo. S těchto právních hledisek posoudily soudy nižších stolic věc po právní stránce správně, a stačí odkázati na důvody napadeného rozsudku a podotknouti k dovolacím vývodům toto: Samozřejmě nelze předpis § 1295 druhý odstavec obč. zák. vykládati tak, aby tím de facto přiznána byla každému sousedu služebnost okna, světla a vyhlídky, a zejména jest v souzeném případě přihlížeti k tomu, že jde o novostavbu, při níž byla okna zřízena přes protest sousedův, a že zásadně nelze vzhledem k § 362 obč. zák. dovolatelce brániti, by svého pozemku neužila podle svého

uvážení k reklamě, třebaš nedosti vhodně umístěné, celkem nepotřebné a jiné nedostatky mající; zejména nelze na dovolatelce žádati, nač tato správně poukazuje, by si volbu reklamy dala předem korigovati reklamním znalcem. Ale právě vzhledem k tomu, že právo vlastnické jest zásadně neobmezené, zjišťovaly soudy nižších stolic celou řadou konkrétních okolností a z nich, nepřehlížejíce ani okolnosti, k nimž dovolatelka poukazovala, správně dovodily, že jde za okolností souzeného případu o šikánu. Jde-li o šikánu, jest zároveň nezávaznou výtku dovolatelky, že na straně žalobců byl při provádění stavby nedostatek péče řádného hospodáře (§ 1297 obč. zák.), ani stavěli, nestaravše se o přívod denního světla do místnosti jiným způsobem.

Čís. 11145.

Návrh veřejného orgánu na přístup k dražebnímu řízení zastupuje jeho přihlášku podle § 172, poslední odstavec, ex. ř.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, R II 279/31.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřikázal soud první stolice eráru dlužné daně a veřejné dávky, pro něž byla eráru povolena exekuce nucenou dražbou přístupem k dražebnímu řízení. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení, jakož i rozvrhové usnesení ze dne 28. května 1931 a předcházející mu rok ze dne 27. dubna 1931, a uložil prvému soudu, by, nařídě rok k jednání o rozvrhu nejvyššího podání, o něm znovu jednal a rozhodl a při tom k daním a veřejným dávkám uvedeným ve výkazech nedoplatků a v platebních rozkazech ze dne 2. března 1931, pro něž stěžovateli byl povolen přístup k dražebnímu řízení, přihlížel jakožto včas přihlášeným.

Důvody:

Nelze souhlasiti s právním názorem nižších soudů, že k dlužným daním a veřejným dávkám seznámeným ve výkazích nedoplatků a v platebních rozkazech z 2. března 1931, pro něž byla stěžovateli k jeho návrhu podanému u soudu exekučního povolena exekuce nucenou dražbou přístupem k dražebnímu řízení, nebylo lze při rozvrhovém roku v pořadí přednostním přihlížeti proto, že ony daně a dlužné dávky nebyly ve smyslu ustanovení § 172 poslední odstavec ex. ř. nejpozději při dražebním stání před počátkem dražby přihlášeny. Pro řečené daně a veřejné dávky byla stěžovateli povolena exekuce nucenou dražbou nemovitosti přístupem k dražebnímu řízení, stěžovatel má v tomto exekučním řízení postavení vymáhajícího věřitele (§ 139 třetí odstavec ex. ř.) a, an učinil v podání ze dne 4. března 1931 u exekučního soudu návrh na exekuci nucenou dražbou nemovitosti pro řečené daně a veřejné dávky, jež byla mu povolena přístupem k zahájené již dražbě a rok dra-